

de bliver stoppet i tolden eller et andet sted og bliver spurgt: Hør, hvorfor har du så meget af det her med, skal du ud og sælge det på det sorte marked? De kan dække sig ind med attesten. Men der er ingen pligt til at medbringe den, den er et tilbud om hjælp til en lille gruppe borgere, som kan komme i problemer i udlandet.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Jamen det er jo netop det, jeg bl.a. sagde tidligere: Borgerne kan komme i klemme, og det er et bureaukrati. Men det, man faktisk opfordrer til, er, at borgerne skal lade være med at tage den attest med, for det er ikke nødvendigt, og det er ikke ret tit, at man bliver afkrævet en attest. Men man kan selvfølgelig komme i situationen.

Men det, jeg henviste til, da jeg talte om kodimagnyl, mener jeg helt klart står i bemærkningerne. Man skal faktisk efter det, jeg kan læse i bemærkningerne, gå til lægen og få en recept på kodimagnyl, så man har dokumentation for, at man kan tage det med til udlandet og lovligt indføre det i et andet land. Sådan har jeg forstået det.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det danske sprog er øjensynligt svært, men borgerne kommer altså ikke i klemme i denne sag på den måde, fru Birthe Skaarup her beskriver.

Der er ingen pligt til at medbringe en attest, hverken på kodimagnyl eller for den sags skyld på det, det handler om: narkotiske stoffer. Det, der sker, hvis en borger med morfin i tasken bliver standset og ikke har attesten, er, at man kan risikere, at de pågældende myndigheder konfiskerer medicinen, og derfor er forslaget her en enkel, ubureaukratisk måde at hjælpe de mennesker – jeg ved ikke, om det er 100 eller 500 mennesker, men det er meget, meget få – som har de problemer og det behov. Det er en enkel, ubureaukratisk måde at hjælpe dem på ved at sige: Vi, den danske stat, har pligt til at sikre, at I kan få en sådan attest, hvis I ønsker det. Det er op til jer selv, om I vil have den med, eller om I ikke vil have den med, og I bryder ikke nogen som helst lov ved ikke at tage den med. Men det kan give en ekstra sikkerhed for de relevante grupper.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Fru Dorte Bennedsen og jeg ser altså forskelligt på det her. Som jeg læser det, ser vi helt klart forskelligt på det, og jeg er ligeglad, selv om fru Dorte Bennedsen ryster på hovedet.

Det har hidtil været sådan, at når narkomaner rejser til udlandet, skal de medbringe en attest på, at de har euforiserende stoffer med, og det skal andre borgere, der rejser ud, selvfølgelig også gøre, hvis de vil vide sig sikre.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Hvis man tager i betragtning, på hvilket tidspunkt vi befinder os, er vi jo i et valgår. Folketinget kører sådan lidt underdrejet, enkeltsager dukker op, og pressen skaber mange af dem.

Jeg er blevet spurgt inden for det sidste døgn, om jeg ville deltage i debatten om at vaske hiv-smittedes sæd, eller om læger måtte sige nej til at medvirke ved omskæring af drenge. To meget væsentlige problemer, men ikke noget, som behøvede at fylde 12-Radioavisen. Da jeg blev spurgt om dette her, sagde jeg på samme måde, at der måtte kunne findes en rimelig pragmatisk og hurtig løsning, og det er jo det, Folketinget gør i dag.

Jeg tænkte, at det kunne blive sådan, at det var apotekerne, der klarede det. Det viste sig, at det godt kunne lade sig gøre, og det er jeg godt tilfreds med. Det bliver ikke særlig besværligt. En anden ting var: Skal det nu koste noget? Nej, det skal det heller ikke. Det skal ikke koste noget.

Så er der endelig spørgsmålet, om det her er noget nyt. Det er det ikke, men det er beklageligt, at tidsforløbet har været for kort. Hvis vi havde haft lidt mere tid, havde vi ikke behøvet at diskutere myterne. Der er jo FN's liste over narkotiske stoffer, og nu vil Schengen forsøge at lave en praktisk ordning, som kan gælde i de forskellige lande.

Så er der så endelig det spørgsmål, om ministeren i det møde, der kommer i maj, vil arbejde for, at den liste kan blive så kort som mulig, så det bliver egentlige narkotiske stoffer, det tager højde for. Det ville i hvert fald hjælpe meget, og så ville en del af usikkerheden forsvinde. Der sker jo det, når sådanne sager popper op, at borgerne bliver usikre, og går man så ud og spørger enkelte borgere om, hvordan de har det med den ordning, og foreholder dem, at de skal betale en høj sum for hvert middel og desuden have et vældigt besvær med det, er det da klart, at de